

Arrest

nr. 41 960 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN BROECK loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 april 2007 het Rijk binnen en diende op 24 mei 2007 een asielaanvraag in. Op 17 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 10 juni 1990 te Eldoret (Uasin Gishu district, Rift Valley province). U bent van Kikuyu afkomst. U woonde in Chepkoilel (Uasin Gishu district, Rift Valley province). Sinds 1 oktober 2005 was uw vader lid van de Mungiki sekte. Hierdoor ging uw vader drinken en raakte hij aan de drugs. Hij sloeg uw moeder regelmatig. Uw vader wilde dat u eveneens lid zou worden van de Mungiki. Op een dag brak uw vader uw moeder haar been en uw voortanden. Uw moeder ging naar het ziekenhuis voor verzorging. Toen ze terug thuis kwam

begon uw vader haar opnieuw te slaan. Uw moeder ging weg. U bleef bij uw vader en had sinds de scheiding geen contact meer met uw moeder. Ondanks uw herhaalde weigering bleef uw vader aandringen dat u de Mungiki zou vervoegen. Er vonden regelmatig meetings van de Mungiki plaats in jullie huis. De andere leden van de Mungiki zeiden dat u uw vader moest respecteren. In 2006 werd u zonder enige waarschuwing besneden door de Mungiki. U bloedde zo erg dat u naar het ziekenhuis moest voor verzorging. Toen u na twee weken ontslagen werd uit het ziekenhuis ging u klacht neerleggen tegen uw vader bij de politie. Uw vader werd aangehouden. Na een week kwam hij echter al weer vrij. Hij was kwaad en verwondde u aan uw gezicht met een gebroken glas. U moest wederom naar het ziekenhuis voor verzorging. Na drie weken zag u zich genoodzaakt het ziekenhuis te verlaten aangezien niemand uw verblijf daar kon betalen. U ging terug naar de politie maar die deden niets. Toen u thuis kwam was uw vader nergens te bespeuren. Uw vader was echter weggevlucht na wat hij u aangedaan had. Gedurende de volgende drie maanden probeerde u alleen te overleven. In mei 2006 kwam uw vader terug. Hij erkende dat hij een fout begaan had en vroeg om vergiffenis. Uw vader vertelde u dat uw moeder overleden was. De daaropvolgende periode ging alles beter. Begin 2007 begon de ellende echter opnieuw. Onder druk van de andere Mungiki leden drong uw vader er bij u opnieuw op aan de Mungiki te vervoegen. U werd geslagen door zowel uw vader als door de overige Mungiki-leden. U besloot weg te gaan. Op 15 april 2007 ging u naar Nakuru waar een vroegere lerares van u woonde, Rose Wambete. De lerares bracht u naar haar priester, Stephen. Deze priester had net een blanke missionaris, Lenny op bezoek. Op 22 april 2007 verliet u Kenia samen met Lenny. Op 24 mei 2007 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal aflegde met betrekking tot het lidmaatschap van uw vader van de Mungiki niet geloofwaardig zijn. U stelde dat uw vader de Mungiki vervoegd had onder invloed van zijn vrienden die al lid waren van de Mungiki (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 22 oktober 2007, hierna CGVS I, p.8). Later tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde u uw verklaringen echter en zei u dat ze in groep lid geworden waren (zie verhoorverslag CGVS I, p.9). U was bovendien merkwaardig genoeg niet in staat de namen van de vrienden onder wiens invloed uw vader lid geworden was te noemen (zie verhoorverslag CGVS I, p.8). Dit is op zijn minst bedenkelijk aangezien u wel bleek te weten dat twee van hen vroeger bij uw vader op school zaten en dat de anderen hetzelfde werk deden als uw vader, met name het verkopen van kleding (zie verhoorverslag CGVS I, pp. 3-8). U vertelde dat er regelmatig meetings van de Mungiki gehouden werden bij jullie thuis, soms één keer per week, soms twee keer per maand, waar acht andere Mungiki naartoe kwamen (zie verhoorverslag CGVS I, pp.3-8). U kon echter geen enkele van deze andere Mungiki bij naam noemen (zie verhoorverslag CGVS I, p.8). Nochtans zei u dat ze u ook regelmatig aanspraken opdat u zelf ook lid zou worden (zie verhoorverslag CGVS I, p.7). U slaagde er verder evenmin in iets meer te vertellen over de families van de andere Mungiki-leden en of één van hen ook een zoon had die lid werd van de Mungiki (zie verhoorverslag CGVS I, p.10). U wist dat er op de vergaderingen gesproken werd over de plannen die ze maakten en over de Mungiki sekte zelf maar u slaagde er verder niet in enige concrete details hieromtrent te verschaffen (zie verhoorverslag CGVS I, p.8). U stelde enkel dat ze spraken over het werven van nieuwe leden door vriendelijk te zijn (zie verhoorverslag CGVS I, p.8) en dat ze het hadden over het feit dat ze naar Mathare zouden gaan (zie verhoorverslag CGVS I, p.8). U kon met betrekking tot deze activiteiten verder evenmin enige details geven (zie verhoorverslag CGVS I, p.8). U zei dat de groep van uw vader al een paar keer naar Mathare was gegaan, één keer in december 2006 en één keer in februari 2007 (zie verhoorverslag CGVS I, p.8). U wist niet of er toen incidenten waren geweest (zie verhoorverslag CGVS I, p.9). U zei dat uw vader de leider van de Mungiki in Chepkoleil was sinds januari 2006 (zie verhoorverslag CGVS I, p.9). Het is op zijn minst bedenkelijk dat hij reeds na slechts drie maanden lid geweest te zijn, leider werd van een groep Mungiki. U wist niet wie de leider van de Mungiki in Eldoret was, noch van wie uw vader zijn orders kreeg (zie verhoorverslag CGVS I, p.9). Naast Maina Njenga kon u geen enkel lid van de Mungiki noemen dat aangehouden was, noch in Eldoret, noch in de rest van Kenia (zie verhoorverslag CGVS I, pp.8-10). Aangezien uw vader al sinds november 2005 lid was van de Mungiki mag van u verwacht worden dat u tot op zekere hoogte kennis had van de bezigheden van uw vader, des te meer daar uit uw verklaringen duidelijk naar voor komt dat uw vader zijn activiteiten als Mungiki niet afschermde voor u maar hij u in tegendeel aanmoedigde hen te vervoegen en aangezien duidelijk toch belangrijke ceremonies in jullie woning plaatsvonden (zie

verhoorverslag CGVS I, p.8). Uw kennis hieromtrent bleek echter ondermaats te zijn. Het feit dat u over enige algemene kennis in verband met de Mungiki beschikt doet niets af aan deze conclusie aangezien u precies onvoldoende informatie kan verschaffen betreffende de persoonlijke activiteiten van uw vader en de activiteiten die plaatsvonden in uw woning.

Aangezien uw verklaringen omtrent het lidmaatschap van uw vader van de Mungiki niet geloofwaardig zijn, kan bijgevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vervolging door uw vader, als leider van de Mungiki, waar u het slachtoffer van beweerde geweest te zijn.

Bovendien slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u tegen uw vader, in zijn hoedanigheid als leider van de Mungiki, geen bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten van uw land van herkomst en dat een vlucht naar het buitenland de enige mogelijke optie was voor u. Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van de Mungiki in Kenia komt duidelijk naar voor dat het een verboden beweging betreft en dat ze momenteel actief vervolgd wordt door de autoriteiten aangezien ze op massale schaal aangehouden worden (zie documentatie in het administratieve dossier). Toen u hierop gewezen werd door het Commissariaat-generaal en gevraagd werd of u geen hulp kon krijgen van de politie door te zeggen dat uw vader lid was van de Mungiki (wat u tijdens uw eerste bezoek aan de politie merkwaardig genoeg had verzwegen), antwoordde u dat u toen u de tweede keer naar het politiebureau in Eldoret ging wel vertelde dat uw vader tot de Mungiki behoorde maar dat ze niet naar u wilden luisteren en niets deden (zie verhoorverslag CGVS I, p.11). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS zei u dan weer dat ze wel een verklaring schreven dat ze iets zouden proberen te doen maar dat ze uiteindelijk niets deden (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 2 oktober 2008, hierna CGVS II, p.7). U slaagde er echter niet in te verduidelijken hoe u wist dat de politie niets deed. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat deze conclusie louter speculatief is en geenszins gebaseerd op objectieve feiten en concrete aanwijzingen, des te meer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wel blijkt dat de politie van Eldoret repressief ingreep tegen de Mungiki (zie documentatie in het administratief dossier). Het feit dat uw vader trouwens oordeelde dat hij diende te vluchten nadat hij u verwond had met een glas, toont aan dat hij wel degelijk de autoriteiten vreesde, wat uw stelling dat deze de Mungiki zouden beschermen eveneens ondermijnt. Bovendien is het uiterst merkwaardig te noemen dat u zou gewacht hebben tot uw verwondingen in uw gezicht, die toch een bewijs van uw beweerde mishandeling waren, geheeld waren alvorens naar de politie te stappen (zie verhoorverslag CGVS I, p.11). Al deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen verder aan.

Verder slaagde u er evenmin in aannemelijk te maken dat u persoonlijk als Kikuyu enige vrees ervaart vervolgd te zullen worden in uw land van herkomst louter omwille van uw etnische oorsprong. U haalde geen enkel concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u bij uw terugkeer naar Kenia louter omwille van uw etnische afkomst problemen zou hebben. U stelde te vrezen problemen te zullen hebben met de Kalenjin bij uw terugkeer naar Chepkolel maar u verschaftte omtrent deze vrees verder geen enkel concreet detail waaruit blijkt dat uw vrees reëel en gefundeerd zou kunnen zijn (zie verhoorverslag CGVS II, pp.4-5). Uit uw verdere verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek uit uw land van herkomst evenmin enige problemen had om deze reden.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de huidige situatie in Kenia niet beantwoordt aan alle vereisten van de definitie in artikel 48/4. Het land werd inderdaad getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, maar eind maart 2008 zijn de gemoederen in bepaalde regio's bedaard, meer bepaald eveneens in de regio van waar u afkomstig bent en waar uw familie nog steeds verblijft, namelijk Central Province. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raïla Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Odinga werd benoemd tot eerste minister. De VN heeft het niveau van onveiligheid (op de veiligheidsschaal) in Nairobi en Mombasa teruggebracht tot fase 1. Op dit moment kan men bijgevolg niet meer spreken van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict (zie informatie die werd toegevoegd aan het dossier).

U was ten slotte niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en reisweg mogelijk maakt.

U legde op het Commissariaat-generaal een medisch attest uitgegeven door dokter Kimmy Van Sande (dd. 21 mei 2007) voor. Dit document wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen daar het geen uitsluitel brengt over de oorzaak van de vernoemde littekens.

Uw advocaat meester Vandenbroucke legde het reisadvies voor Kenia van het ministerie van buitenlandse zaken (dd. 1 oktober 2008) en een nota neer. Deze documenten wijzigen evenmin iets aan voorgaande conclusies. De informatie die vermeld wordt in de nota is immers gedateerd in vergelijking met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarop het zich beroept. Bovendien herstellen ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker *“kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat Generaal dat hij niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en hij niet als Vluchteling kan worden erkend.”*

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Verzoeker verklaarde dat hij *“moet een geboorteakte gehad hebben, maar ik weet niet waar die nu is. Andere documenten had ik niet.”* (verslag DVZ, p.8). Verzoeker stelt dat hij naar België reisde met een paspoort op zijn naam met zijn eigen foto maar dat *“De persoon die me hielp naar hier te komen nam het terug mee.”* (gehoorverslag CGVS, 22.10.2007, p. 6). Verzoeker adstrueert aldus zijn reisweg niet terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Vooreerst zijn verzoekers verklaringen aangaande het organiseren van zijn reisweg ongeloofwaardig, met name dat zijn lerares weet had van zijn problemen en hem voorstelde aan een priester, die hem vervolgens naar een blanke man bracht die hem kosteloos naar Europa begeleidde. Immers het is gesteund op een aaneenschakeling van toevallige onbaatzuchtige en deels kapitaalkrachtige personen dat minstens kan verondersteld worden dat verzoeker deze voldoende kan toelichten. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker eerst verklaarde de naam niet te kennen van de persoon die hem naar België bracht (verslag DVZ, p.10), en daarna wel wist dat het *“Lenny”* was maar zonder nadere gegevens (gehoorverslag CGVS, 22.10.2007, p.13). Verzoekers verklaringen dat zijn begeleider *“liet die documenten bij de controles zien. Ik heb de documenten zelf niet echt van dichtbij kunnen zien”* (verslag DVZ, p.13) kunnen evenmin overtuigen. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale

luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten in een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent zijn identiteit, alsook zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn reisweg, houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn algehele geloofwaardigheid aan.

3.3. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke vaagheden, onwetendheden en ongeloofwaardigheden in verzoekers verklaringen, die de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas onderuithalen. Verzoeker meent echter dat *“Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds éénduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd”*. Verzoeker voert aan dat hij *“kon tijdens zijn beide verhoren voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heel wat informatie verschaffen met betrekking tot de werkwijze van de Mungiki sekte. Deze informatie kon verzoeker enkel bekomen omwille van het lidmaatschap van zijn vader. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft hier geen rekening mee gehouden. Hoe zou verzoeker anders over zoveel informatie beschikken?”*

3.3.1. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker algemeen de Mungiki kon toelichten en namen van “hoofdleiders”, toetredingsvoorwaarden en rituelen geven (gehoorverslag CGVS, 22.10.2007, p. 9 - 10). Van verzoeker mag in de eerste plaats verwacht worden dat hij zijn eigen leefwereld binnen deze algemene kennis plaatst en vertelt wat zich afspeelt bij hem thuis en over de activiteiten van zijn vader en diens kompanen. Dit is niet het geval.

3.3.2. Voor zover verzoekers vader zich actief inzette voor de Mungiki, dat hij zelfs dermate *“gedreven en vastberaden”* was dat hij op zeer korte tijd sekteleider werd, en dat bij verzoeker thuis op regelmatige basis allerlei activiteiten georganiseerd waren en andere leden op bezoek kwamen, is het redelijk te verwachten dat verzoeker dit uitvoerig kan toelichten, temeer nu deze activiteiten voornamelijk thuis voor zijn ogen plaatsvonden en het verzoekschrift bevestigt *“Tevens wijst verzoeker erop dat tijdens deze meetings in hun huis enkel werd gesproken over aangelegenheden die de sekte aanbelangden. Andere onderwerpen werden niet aangesneden.”* Verzoeker stelt dat *“er door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen niet expliciet werd gevraagd naar namen”*, wat echter geenszins grondslag vindt in het administratief dossier *“Over hoeveel vrienden gaat het? Acht mannen. Hun namen? Weet ik niet (...) Hoeveel leden kwamen er naar de meetings in je huis? Negen met vader erbij. Hun namen? Weet ik niet”* (gehoorverslag CGVS, 22.10.2007, p.8). Dat zij elkaar in sekteverband zouden aanspreken met “JAMBA” (held) doet hieraan geen afbreuk aangezien het ongeloofwaardig is dat verzoeker nooit een echte naam van de kompanen van zijn vader zou opgevangen hebben nu zij uiteindelijk uit zijn eigen sociale omgeving afkomstig zijn en hij ze ook daarbuiten had kunnen kennen. Verzoekers verklaringen over zijn eigen dagelijkse leefwereld zijn ontoereikend om de Mungiki-activiteiten van zijn vader aan te tonen. De algemene kennis waar verzoeker op wijst, kan verzoekers asielmotieven dan ook niet ondersteunen en komt ingestudeerd voor.

3.3.3. Waar verzoeker de Commissaris-generaal verwijt dat hij *“weinig heeft ondernomen om het asielrelaas van verzoeker te checken”*, dat hij *“kon makkelijk navraag hebben gedaan naar het bestaan van de vader van verzoeker als sekteleider”* en er *“mag minstens verwacht worden dat zij de nodige onderzoeksdaten stelt, vooraleer zij een beslissing velt”* dient er op te worden gewezen dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad kan in dit verband slechts concluderen dat in zoverre verzoekers vader zich werkelijk dermate gedreven engageerde, verzoeker de vaagheden en onwetendheden in zijn verklaringen temeer kunnen aangewreven worden.

3.4. Volgens verzoeker *“blijkt uit de beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er geen rekening werd gehouden noch met de leeftijd, noch met de psychologische*

toestand. Door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met de lage scholingsgraad van verzoeker” en “Personen die geconfronteerd worden met zeer tragische gebeurtenissen kunnen zich kort na de feiten niet alles meer herinneren. Vaak verdringen personen deze tragische gebeurtenis en herinneren ze zich pas jaren later het geheel der feiten. Slachtoffers geconfronteerd met dergelijke gewelddaden focussen zich heel vaak op een aantal details van de tragische gebeurtenis. Voor de buitenwereld evenwel lijken deze details van weinig of geen belang” daarbij mag “niet uit het oog verloren worden dat verzoeker enerzijds geboren is in 1990 en dus nog zeer jong is en anderzijds geconfronteerd werd met zeer tragische gebeurtenissen”.

3.5. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij ten tijde van de feiten reeds adolescent was, en derhalve over voldoende verstandelijke vermogens beschikte om inzicht te hebben in de activiteiten van zijn vader, minstens te weten wat er zich bij hem thuis afspeelde en wie er precies op bezoek kwam. Verzoeker meent dat “De bewering als zou er redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat bepaalde ervaringen in iemands leven - zelfs al zijn deze traumatisch van aard – dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar achteraf een coherente beschrijving kan geven, is niet wetenschappelijk onderbouwd” is onvoldoende om zijn onwetendheden toe te dekken. Verzoekers loutere bewering dat dit argument niet wetenschappelijk onderbouwd zou zijn, zonder zelf enige relevante, wetenschappelijke informatie dienaangaande aan te voeren kan hieraan bezwaarlijk afbreuk doen. Hoe dan ook verzoeker legt geen medische attesten neer waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is en dit hem zou beletten eenvoudige gegevens uit zijn leven te vertellen. Evenmin kan zenuwachtigheid tijdens het verhoor beletten dat verzoeker zijn relaas zo volledig mogelijk aflegt (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien ontegensprekelijk dat verzoeker de vragen begreep en beantwoordde en dat de communicatie ter verhoor vlot verliep. Dat verzoeker ter verhoor zenuwchtig was doet derhalve geen afbreuk aan de vastgestelde vaagheden. Verzoeker toont de feiten niet aan die aan de basis liggen van zijn asielaas. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan eventuele trauma’s die hierbij zouden opgelopen zijn.

3.6. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig. Aldus is evenmin aangetoond dat verzoeker de Mungiki moet vrezen. Hoe dan ook de Raad stelt vast dat verzoeker selectief voornamelijk verouderde informatie aanhaalt, met name uit 2002-2005, waaruit blijkt dat het toenmalig overheidsoptreden niet altijd effectief was en de Mungiki-sekte weerwerk bood. De Commissaris-generaal baseert zich op recentere informatie uit 2008, waaruit blijkt dat de situatie sindsdien positief geëvolueerd is, dat “De Mungiki sekte laat de laatste maanden bijzonder weinig van zich horen, na felle acties van de ordediensten in het voorjaar 2008. Honderden Mungiki leden werden in april aangehouden, de politieke leider van de sekte en de echtgenote van de (gevangen) militaire leider werden vermoord. (...) Verscheidene politici hebben de harde strijd tegen de Mungiki goedgekeurd en aangemoedigd” (subject related briefing “KENIA” situatieschets november 2008, p.18). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden dat ten tijde van zijn problemen in 2007, de autoriteiten geen ernstige inspanningen deden om de Mungiki-sekte te vervolgen. Verzoekers opmerking dat hij “fysiek en psychisch niet in staat was” de politie in te schakelen kan bezwaarlijk overtuigen nu verzoeker wel in staat was om naar Europa te vluchten.

3.7. Waar verzoeker verwijst “naar zijn specifieke situatie” en zichzelf kwalificeert als “minderjarige alleenstaande” en “Minderjarige alleenstaanden vormen de kwetsbare groep bij uitstek binnen de Afrikaanse samenleving” dient te worden herhaald dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont en dat hijzelf beweerde geboren te zijn op 10 juni 1990 en dus bijna twintig jaar oud is. Verzoekers asielaas is ongeloofwaardig zodat voor zover hij in 2007 als minderjarige in staat was naar Europa te reizen, hij hierbij organisatorisch en financieel geholpen werd. Het is dan ook evenmin aannemelijk dat verzoeker geen familie of clan zou hebben in Kenia waarop hij een beroep kan doen om hem te beschermen. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoont dat minderjarige alleenstaanden een sociale groep uitmaken die in Kenia systematisch vervolgd worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Dit is in casu niet het geval.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker “*wenst in te gaan op de categorieën b) en c)*”, herhaalt zijn asielmotieven en “*verwijst voor het overige naar de veiligheidssituatie in Kenia*”. Verzoeker “*wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Kenia, zal dit een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.*”

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad benadrukt dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voor zover verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus dient te worden vastgesteld dat noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Wat betreft artikel 48/4, §2, c dient te worden vastgesteld dat op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoeker toont geenszins aan dat er thans in Kenia dergelijk gewapend conflict aan de gang is. Waar het verzoekschrift spreekt van “*een terugkeer naar Angola*” stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van zijn asielpcedure nooit gewag heeft gemaakt enige band met Angola, zodat hieruit slechts kan worden afgeleid dat het verzoekschrift op dit punt onzorgvuldig werd opgesteld.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK